

Висока посада

Павло Глазовий

Коза вилізла на хату.

— От я, — каже, — ловка! —

І уздріла на дорозі

Сіроманця-вовка.

— Звідкіля це, — закричала, —

Ти ідеш, дурило?

Чи вже скоро з тебе, клятий,

Люди зварять мило?

— Бекай, мекай, — мовив сірий, —

Наволоч рогата.

Це не ти глузуєш з мене,

А висока хата.

Так сидить, буває, дядя

У високім кріслі.

Що не скаже — все дотепно,

Все високі мислі.

А як з крісла того дядю

Двинуть межі плечі,

Що не ляпне — всі говорять:

— Дурні його речі...